

2021.04.12. Orosz Balázs bizonyágtétele

Kedves Testvérek!

Közzé tesszük Orosz Balázs bizonyágtételét. Egyrészt azért, hogy a testvérek is örüljenek annak, amit Isten az ő szívében, életében elvégzett. Másrészt azért, mert tanulságos.

A bizonyágtételének a végére feltett egy linket, amin a 193. sz. éneket zongorázza: *Ha az út, min járatsz...* Ez az ének sokat mond neki életének e mostani szakaszában.

Debrecen, 2021. április 12-én
Apostol Imre

Először röviden szeretnék szólni a megtérésemről.

20 éves koromban kezdtem járni a debreceni testvérgyülekezetbe, de végül nem tértem meg valószínűleg. A saját utamat járva megnősültem. Ez év január 8-án az ige személyesen szólt hozzám. A gutaütött történetét hallgatva értettem meg, hogy az én életem is lassan teljesen elvérzik, ha Istent nem hívom segítségül. A 103. zsoltár 2. és 3. versén keresztül értettem meg, hogy Isten minden bűnömöt megbocsátotta válogatás nélkül, egyszer s mindenkorra Jézus Krisztus vééréért. A Zsidókhoz írt levél 10. fejezete ezt még inkább megerősítette bennem. Isten teljesen elfogadott, Magához közel engedett. Egyszerű hittel ragadtam ezt meg. Nem volt túlradó örömem, de úgy aludtam el, hogy tudtam, Istennel megbékéltem. Most már azt is tudom, hogy Isten előtt igaz ember vagyok Jézus Krisztus vééréért, a Benne való hit által. Értelmet nyert az életem. Ha a körülményekre tekintek, akkor kétségbe eshetnék. De ha az ígére és néhány szerető testvér életére nézek, akkor reményteljes vagyok, hogy van értelme élnem. Szükségem van egészséges tanításra, gyülekezetre és szellemi pásztorolásra a szellemi előrehaladásom érdekében. Remélem, hogy nemsokára felfakad majd a szívemből ez is: Abbá, Atyám!

A vasárnapi, április 11-i igehirdetéssel kapcsolatosan is bizonyágot szeretnék tenni, aminek ezt a címet adhatnám: *A művészet szépségének csalárdsága.*

Zenészként mindig is arra vágytam, hogy a színpadon az emberek szeressenek, mert gyerekkoromtól fogva küzdöttem a szeretethiánnyal. Mindez párosult az önmegvalósítással, valamint a saját dicsőségem keresésével. Azt gondoltam, ez fogja kitölteni bennem azt a hiányt, azt a bizonytalanságot, ami kisebbségi komplexussal párosult. Mindig is többnek akartam látszani, mint ami vagyok. Az emberek közül senki sem ismert igazán, mert mást és szebbet mutattam magamból, mint ami valójában vagyok.

Az április 11-én elhangzott igehirdetés a Kőszikláról teljesen szíven talált. Emiatt Heinrich Heine egyik utolsó versét teljes egészében közlöm:

Uram, a lantom összetörve,
a Krisztus szikla törte össze
a lantot, amit rossz ünnepre
rossz szellem indított, sötét...
A lant, amely csak lázított,
Kétségbe ejtett, vakított!
-Uram! Most Eléd leborultam!
Bocsásd meg, amit eddig daloltam!

Az Egyháznak, hívők hitének
hány gúnydal harsant gonoszul,
hogyan megrontsa a tisztas rendet
lágú dallammal, de álnokul,
... micsoda tömeg ünnepelel,
s az én dalomra menetel!
-Uram! A szemem eltakartam!
Bocsásd meg, amit eddig daloltam!

Ha márciusi viharok jöttek
- novemberig, bőszen, vadul...
lázadó magokat vettem
édes énekkel, galádul.
Az öröklét üdvösséget
a ritmusommal szétzavartam!
- Földig alázva, félig holtan
kérlek, bocsásd meg, amit daloltam!

Uram, a lantom összetörve!
a Krisztus szikla törte össze!
A lant gonosz szellem kezében
ünnepre rossz volt és sötét!
- Ó, ajándékozz meg, kérve-kérlek,
hogyan szent békéről szóljon az ének!
Áldj meg, Uram! Hogy szívem-lelkem
ezentúl Néked énekeljen!
Ezentúl Rólad énekeljen!

Heine csak életének utolsó éveiben kezdett másként gondolkodni. Súlyos gerinc-tuberkulózisban betegedett meg, amelybe 1856. február 17-én, Párizsban bele is halt. Már 1851. szeptember 30-án ezt írta „Romanzero” című műve utószavában: „Ha az ember a halálos ágyán fekszik, nagyon érzékeny és gyengéd lelkű lesz, és szeretne békét kötni Istennel és a világgal... Mióta magamnak is szükségem van Isten könyörületességére, minden ellenségemet amnesztiában részesítettem. Azokat a költeményeket, amelyek félig-meddig személyeskedést tartalmaztak a szerető Istennel szemben, aggodalmas buzgósággal átadtam a lángoknak. Jobb, ha a versek égne, mintha a versfaragó... Igen, visszatértem Istenhez, mint a tékozló fiú, miután hosszú ideig őriztem a disznókat a hegeliánusoknál (Hegel istentelen filozófus volt)... Visszatértem egy személyes Istenhez...”

A zongorázással saját dicsőségemet kerestem, hogy az emberek elismerjenek és szeressenek. Amikor dalokat és verseket írtam, mindig volt mögöttem valamilyen Múza. Már ez is bűn volt. Amiről azonban megtérésem előtt nem tudtam, az a mögöttes szándék, hogy „rossz ünnepre, rossz szellem indított”.

Mikor a lelkiismeretem ezt érzékelt, hogy nem egészen stimmel valami, akkor is folytattam a művészetemet. Ez adott átmenetileg enyhülést a nyomorult életemre, amit 32 év alatt lassan tönkretettem. Istent hibáztattam mindig is a sorsomért, és csak szüleimet és körülményeimet neveztem meg az elrontott életem okaként.

Hogyan mit tettem még a művészetemmel?

Másokat elkápráztattam és közben gonosz szellem által (Ti az Ördögatyától valók vagytok)

nemesnek tűnő dalokat és verseket írtam. Ez az Isten elleni nyílt lázadás nagyon burkolt formája. Ezek a versek és dalok bizony sokaknak tetszett a világban. Nekem is és azoknak a Múzsáknak is, akik ezeket ihlették. Isten meg az mondja, hogy Szeresd az Urat, a te Istenedet! Szeresd a feleségedet! Szeresd a felebarátodat! Ma reggel az összes ilyen verset kitöröltem a számítógémemről. Emellett az elmúlt napokban két videót töröltem a youtubról, mert mindkét felvétel a régi, hiábavaló, Isten nélküli életéről szólt.

Hála legyen az Úrnak, hogy megvárta, hogy ez a bűn is nyilvánvaló legyen az életemben. Hogy bűnbánatra jussak ezen a területen is.

Orosz Balázs, 44 éves zongoratanár
Kisújszállás, 2021. április 11.

Utóirat:

193. ének: *Ha az út, min járatsz...*

https://www.youtube.com/watch?v=ah143xHLraY&ab_channel=Bal%C3%A1zsOrosz